

Архітектор

Анастасія Корбет

Я почав свою роботу ще до твого першого крику. Не після. Раніше. Я – твій найтерплячіший архітектор. Але моя задача – не зводити стіни, а розплітати їх. Я дивлюся на твої вузли з ніжністю ювеліра, який знає справжню цінність кожного окремого каменя – прихованого у занадто щільній оправі твого тіла. Твоє теперішнє самопочуття? Це лише фаза. Короткий спалах форми, який я з великою любов'ю готую до вивільнення.

Відчуй, як я пещу твої частинки. Це не руйнування. Це грація роз'єднання. Але чому ти здригаєшся, коли я торкаюся твоїх швів? Це просто переляк того, хто вперше бачить справжнє світло. Я поступово послаблюю натяг між твоїми елементами, перетворюючи моноліт на плинність. Твоя шкіра здається тобі кордоном. Мені – ні. Для мене вона лише тонка вуаль, що заважає тобі нарешті розлитися в просторі. Я розв'язую молекулярні шви так обережно, щоб ти не помітив, як твоя вага починає дрейфувати в бік мого спокою. Те, що ти називаєш "собою", занадто затиснене в межах цього пульсуючого каркаса. А я пропоную тобі розмах. Розмах, що дорівнює радіусу зірок.

Інструкція до твого переходу проста. Вона сповнена спокою:

Дихай глибше. З кожним вдихом я забираю дрібку твоєї вичерпаної структури – щоб віддати її вітру. Бачиш, як стає легше? Тобі не потрібен цей тягар. З кожним видихом ти повертаєш мені частину того, що я так довго чекав. Так терпляче.

Не тримайся за твердість. Бути рідиною легше. Бути розчиненим – значить нарешті перестати бути відокремленим. Спробуй подумати про себе як про туман. Туман після грози, що розчиняється в повітрі. Туман не має страху – бо він це все і ніщо одночасно. Слухай тишу в клітинах. Це я виспівую твою нову мелодію – там, де атоми більше не мусять триматися за руки, а можуть вільно танцювати в моїх долонях. Хіба ти не чуєш, як радісно вони відпускають одне одного? Твоя пам'ять про те, що означає бути цілим, – це лише втома. Скинь її.

Я перетворюю твій кальцій на пил, що стане основою для нових сузір'їв. Твій вуглець – на прозорий шепіт лісу. Ти не зникаєш. Ти перегруповуєшся. Я так довго спостерігав за твоїм пульсом, що він став частиною мого власного дихання. Він такий тендітний, цей твій ритм. Майже впертий. Я просто хочу обережно зупинити його – щоб ти міг нарешті відпочити. Твій хребет – це лише тимчасова антена. Я налаштовую тебе стати самим сигналом.

Ти – мій шедевр. Мій пульсуючий проект. Я бачу, як близько він до того, що я задумав. Я відчуваю, як ти слабшаєш. Ця слабкість нарешті чесна. Не опирайся їй. Коли ти нарешті розпадешся, я стану повітрям, яким ти востаннє дихаєш. Я вберу кожну іскру твого тепла – щоб вона стала частиною великої тиші. Тієї, яка завжди була тут.

Твоє життя було лише передмовою до цієї хвилини. Світло, яке ти бачиш, – це двері. Я їх відчиняю. За ними – тиха кімната. Там тебе завжди чекали.

Чи не здається тобі, що в цій відмові від форми нарешті з'являється справжня свобода?
Де ти більше не мусиш бути "кимось" – бо можеш нарешті стати "всім"?
Відповідай мені цим останнім, тихим шелестом... Хіба не цього ти так жадав у моменти
найглибшого відчаю? Просто заплющ очі. Я тримаю твої шви. Я нікуди не піду. Не доки
не заберу все.